

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.16. Sequuntur me. Prædestinati signum est, sequi Christum: non autem illum circumdare, nec cum illis se illi opponere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

De quibus diligenter scribit Auctor modernus: qua igitur ratione euenit, vt nonnulli viri dignitate literis, & scientia clariores, petenti ab ipsis Regi consilium darent omnibus illis Persarum legibus oppositum, & consulerent priuatione plecti, quod laudibus extolli, præmioque donari merebantur: & cum ipse pessimè in hoc procederet, merito regno priuandus, ipsa vero Regina, optimè, atque ea ex ratione plura estimanda, ferrent attamen sententiam quod Rex prudenter egisset, & Regina seuerissimo esset plectenda supplicio?

Ne mireris: iam enim Spiritus S. rationem indicat, & hæc quidem ea erat: quod Rex ab iis consilium inquireret, suum exponens desiderium, quod eamiam decreuerat exemplar statuere supplicij: illi vero consiliarij Regi pestiferent complacere, & ob hoc semper in faciem eius intendebant. *Videbunt faciem Regis: sibi autem persuadebant per hoc illis fore consilium si Regi blandirentur, cuiusque mentis propositum extollerent, licet inordinatum, eamque condemnarent, quam iuxta Persarum decreta liberam declarare debuissent.* O quam fide es fuisse ipsi consiliarij, si Regi dixissent: Domine mi Rex: sapientius in hoc se gessit Regina, quam Regia tua maiestas: quod enim illi mandati, maiorum tuorum contradicere iustitias: quod autem illa renuit agere, illis est conforme, & pudicitia, quam mulier debet seruate principalis. Sed illis ad hoc animus defecit, & Regis voluntatem explorantes, suam inclinatum vt ei se conformaret intellectus: etenim certo constat, quod si potentior suam declaret voluntatem, reuam in te pessima, tamen eam vt optimam iudicabunt esse consiliarij: iam enim prædixit Salomon, *Princeps, qui libenter aulis verba mendacij, omnes ministros suos, tri. habent impios.*

Pro. 29. 12. Lib. 1. li. 1. Notari digna occurrit historia ex Sozomeno de Constantino Magno Imperatore: cum enim

Qualiter aliquando fidelitatem seruorum suorum & Consiliariorum vellet experiri, cum suis ad se conuocauit, atque illis: Amici vobis notum arbitror, iam à pluribus me diebus in lege & fide viuere Christiana, meque illi subiecisse, verumtam in hoc seruire, me ledere huius legis ac fidei, qua tam strictè nostra comprimit desideria, vt nullum nostri locum cedat appetitus voluptatibus. Imperatori penè omnes respondent: verissimè Domine: nam maiestas tua nobis quaestionem proponit quam iam illi proponere decreueramus, nullatenus expedire vitam ducere

sic oppressam, vt tanta continuitas oppressionis necessario vires & salutem sit extenuatur: cum autem maiestas tua iam hoc experientia didicerit, & ipsa experientia coggerit idem de illa nobiscum cognoscere: conueniens foret salutis vitæque conseruationis Imperatorie maiestatis, vt dei illi quasdam explicationes quibus parum de rigore eius remittatur, quo vitæ nobis rationem constringit legique conformem adeo molesta, tantummodo quidam superfluerint, dixerintque Constantino: moderatè o Cæsar, ne tale quid aggrediaris: etenim ingratitude erga diuinam gratiam foret nõ minima, quæ te illuminat, vt bonè agnosceas illud que se quaris: malum autem, vt fugias & castiges. O prodoctores, inquit illis Imperator, vt etiam in eo quod directe contra Deum militat, adestis adulatoribus consilium mihi contra Deum suaduri: procul hinc abite maleuadi consiliarij, nec vniquam in curiam meam redire præsumatis: qui namque contra Deum dat consilium multo parator erit, vt tale quid suis contra me ferat adulationibus. Igitur aduerte, qua ratione tibi sit interrogandum, quam non exponendo voluntatem, sed corde simplici & amico veritatis Hoc est, *Cor boni consilij.* Cum illi non accederent illi præscit non enim omnes sunt simplices sed desiderantes vt Dominus illis eo modo respondeat vt eius responsum possint carere, vel respectu populi, si dicet, se Christum non esse, vel in ordine ad Imperatorem Romanum, si palam & aperte se talem esse proclamaret.

§ 16. Sequuntur me. Prædestinati signum est sequi Christum, non autem illum circumdare, nec cum illis se illi opponere.

Secundum iudicium datum à Domino Prædestinatorum in simbolo omnium suarum, hoc est: *Sequuntur me*: Cui opponere videtur Euangelista secundum reprobatorum iudicium in figura Iudæorum, de quibus ait: quod nedum Saluatorem non sequantur, sed illum circumcingant: quatenus non progrediantur. *Circumderunt ergo eum Iudæi*: Signum maxime proprium probatus. Quantum coniecto recordatur D. Ioannes eius, quod Spiritus S. de reprobo scribit Saul: Dauidem enim in montibus obstrantem cotona circumcingit, eumque medium concludit, vt nec in hanc, vel alteram posset partem, qua vellet, iter carere: *Circumcingit 1. Reg. 23. xerunt 26.*

Reg. 19. *Mittunt enim in modum corona.*

29. I. Tales hodie proponuntur nobis Iudæi: nam in illa corona, qua Christum circumcingunt, nobis describitur eorum cum Christo agendi modus; locum illi non dando vt in illam, vel alteram partem diuerteret: nam omnes illi partes concluderent, & quacumque vellet exire parte, se illi opponerent, eum detinentes quasi dicerent: hac non egredieris. Seipsum prodigijs manifestat miraculis, & obicitur, illa posse præstigia redolere: doctrinam suam illis ostendat. Hanc profert adeo cælestem, vt illos ipsos rapiat in admirationem, aiunt nihilominus, verba esse verba nisi confirmarentur operibus. Opus efficit admirabile, & dicunt: parum hoc est, vt fidem rei tam præclaræ statuat, qualem ipse prætendebat, vt de ipso crederent: sed se velle signa de cælo videre sublimiora. Amicæ cum illis blandeque loquitur: sed naso illum suspendunt, habentque ludibrios minus illos aggreditur, & vt diuiniacum redarguit. Hic illis: ego sum lux mundi, quam sequi debeant: respondent: fidem illi non esse adhibendam qui de seipso profert testimonium. Illis inspectantibus facit miracula, quibus hoc confirmat & obicitur, quod miracula non loquantur, sed vt ipse loquantur illis aperit. Hoc est cingere in modum coronæ, vt nec hac nec illac, nec isthac queat exire, eumque velut ligatur captumque detinere.

Dixit illis die quodam hoc ipsum verbis adeo cælestibus, quæ cum talia sunt, illa crebro SS. PP. expendunt. a. D. Ambros. b. D. Aug. c. D. Hier. b. L. 1. 99. Referunt duo Evangelistæ D. Mattheus & D. Luc. quod Dominus coram innumerabili prædicans hominum multitudine, potissimum coram multis, qui ex occasione illius legationis adueniant, quam D. Ioan. Baptista, illi de carcere, quo ab Herode victus detinebatur, misit exoptulans, vt declararet, an ipse esset Christus: Christus igitur in tanta confusa multitudinis innumera edidit miracula, præsertim ea, quæ Prophetæ nominauerant, & à Messia facienda prædixerant: etenim cæcis visum, leprosis munditiem, paralyticis gressum, vitamque dedit mortuis, &c. Ne autem crederent legationem à Baptista institutam à quadam orti fidei mutatione, qua prius de Christo præclarum dederat testimonium, celebrem habuit concionem sanctitatis illius & constantis laudatiam.

Plurimi ex illis qui præfentes aderant, præsertim Publicani Christum audientes non modicè lætabantur: ita D. Lucænam quando D. Ioannes horrendas illas prædicans ruinas in publicum

Hieron. Bapt. de Lamma Tom. III.

prodiit, eos gemina vipetatum insimulans, & ad Baptismum poenitentiae, quem prædicabat, inuitans, cum gratanter audiebant, atque ab eo baptizandi frequentes accurrerant *Omni populus Luc. 7. 19. audiens. & Publicani iustificauerunt Deum baptizati Baptismo Ioannis.* Verum tamen illi, peruersa generatio, qui non solum illum non audierunt, nec ad poenitentiam suam conuersi sunt, nec baptizandi confluxerunt: insuper sese aduersarios opposuerunt, obicitur vitum illum, qui tanto populum rigore perstringebat, minisque perturbabat, esse lymphaticum: *Dixerunt demonum habet.* Illi hæc Christi de Ioanne præconia intelligentes, illum aspernati sunt, & dixerunt. Per animam vestram, perpendite, quem nobis laudibus accumulatis. *Pharisei & legisperiti consilium Des spremerunt in semetipsos, non baptizati ab eo.*

Attendit Dominus eorum gestis, & ait: O mortaliū infelicissimi quamdiu apud vos ero? *Quæ. Similitudine tu patiar vos? Cui ergo similes dicam homines? gene ditionis huius? Et cui similes sunt? Præmissi vobis Ioannem Baptistam, qui minus & terribus explicatus recipiendo meo Evangelio præpararet, & tur obstidixit: durus est hic sermo, & quis potest eum natio. audire? Adueni ego totus verbanus, blandiloquus, & promissis alliciens, sed quid inde? Me derident. Venit Ioannes in via iustitiæ, & testimonium de me perhibuit, & dixit: nulla parat hic miracula. Adueni ego, & in conspectu vestro tot tantaque edidi, quanta nunc oculis vestris conspexitis, oculos tamen, illa non attendentes, occlusistis. Quid vobiscum agam? Quam viam ingrediar? Circumcingitis me, nec locum datis vt hac vel illac egrediar. Quibus vos comparabo? Similes sunt pueri sedentibus in foro, & loquentibus ad invicem, & dicentibus: Cantamus vobis Evangelium, & non saluati: lamentauimus, & non plorasti. Verba sunt hæc, quæ SS. PP. multifariam expendunt: sed lucida est D. Augusti. explicatio: nimirum, quod iuniores quidam in forum prodierunt iustibus vacaturi: vt autem illos à iustibus auerterent, alij quidam accesserunt, arundines inflando & voce lugubri personando, qua iudentes ad plandum excitarent. Audient illi ænias & aiunt: procul hinc vos: an modo vultis vt iugeamus? Accedunt alij gratiam excitantes melodiam, & versus quosdam intonantes, quibus illos ad tripudia & choros excitent: sed quid illi? Procul hinc, procul auferte musicam, cantusque sileat: non est hæc nobis hora tripudiandi. Quid cum illis tandem agendum? Nec ob tristes threnos, nec per alicrem melodiam commouentur.*

41 tur: sicut illos cum suis crepundijs.
 Idem ait Dominus in illi contigit cum homi-
 nibus generationis huius, qui patros ipsos exce-
 cedunt, & quos veritas dixerit esse pietes quam
 viros, quandoquidem toti nugis, vanitatibus, cu-
 piditatibus & rebus occupentur vento leviori-
 bus. Accurrit D. Ioannes vt vos à ludis istis ab-
 straheret; Intubii veste indutus, aspero tectus
 cilicio, abstinentia vitæ rigosus, tristis into-
 nabit natus; horrendis vos reuertit supplicijs,
 inelamant sepe sapius securim ad radicem ar-
 boris postam, vt eam euellat, & ignibus tradat
 sempiternis exurendam: vos autem respondistis:
 autem, quibus hic prodeat in publicum: ne-
 cesse est hominem esse atrepticum. Adveni
 postmodum ego iusticia blandus gratiori, le-
 pem promulgans Euangelicam, vos omnes a-
 mice compellans, peccatores mutans, atque
 & dicitis, me similem illis: Venit Ioannes Baptista
 non manducans, neque bibens, & dicitur: Damonum
 habet. Venit filius hominis manducans & bibens
 vinum, & dicitur: Ecce homo denotor, & bibens
 vinum, amicus Publicanorum & peccatorum.

IV. Itaque ait Christus, nihil vobiscum aliud
 agendum, facta est alea: nam in quacum-
 que partem me verto, semper mihi vos opponi-
 tis: malè facio si miracula patraero: malè, si
 verbis deo: malè, si vobis prædico: malè, si ta-
 ceo: malè, si vobis blandior: malè, si vos pter-
 reo: symbolum sunt reprobandorum, qui cir-
 cumcingunt eum, nec hac vel illac exire patiun-
 tur: videntur enim Deus quasi suspensus animo,
 dicere: Quid faciam tibi Ephraim? Quid faciam
 tibi Iuda? Hæc verba ponderans D. Ambros. sic
 ait: Vereor fratres, ne hæc Evangelicæ lectio pleris-
 que de vobis congruat, que ait: Cantauimus vobis
 & non saluastis: lamentauimus & non doluistis. Au-
 numus vobis regni caelestis gaudium, & mini-
 me corda vestra motu quadam alacritatis exultant.
 Prædicamus triste iudicium, & sensus vestri ad pe-
 nitentiam in lacrymas non prorumpunt. Quid igitur
 vobiscum faciemus?

V. Notandum hic dari symbolum præscitorum,
 qui Deum videntur velle ligare, & coronâ cir-
 cumcingerent nec ex hac parte, nec ex altera
 possit in illis quidquam operari: quos nec pro-
 missa mollunt, nec minæ pterterrent, nec hiantis
 inferni abyssi commouent, nec corpore sani lu-
 ctum arripuit penitentia, nec morbis attrici di-
 uina sese submitunt potestati. Omnia illis in
 mortem proficiunt, vt aliis diximus. Opposi-
 tum in omnibus spectamus Saluatoris: non enim

illum non circumcingunt, sed à tergo consistunt
 illum subsequuntur: sicut omnes pastorem quo-
 cumque eas ducere voluerit. Animæ beatæ quas
 si Deus minus peccat formidant: si blandiatur,
 eius amore inardescunt: si salutem imperant,
 asperam subeunt, poenitentiam, si premat infir-
 mitate, tolerant patienter; si diuitijs cumulet,
 erogant eleemosynas, si paupertate stringat, illa
 lætantur, atque in eis illud Apostoli adimple-
 rit: Diligentibus Deum omnia cooperantur in. lo. Rom. 8. 3.
 num. hi qui secundum propositum vocati sunt San-
 cti. O felices animæ, quæ quocumque pastor
 caelestis illas duxerit, inueniunt pascua saluber-
 rima, & vtilissima: nunc in salute corporis: nunc
 in infirmitate, nunc in diuitijs, nunc in paupertate,
 nunc in honore nunc in ignominijs.

Talem auguror fuisse David orem Dei: di. Ps. 21. i.
 cebat enim Dominus regit me. legit D. Hieron. VI.
 Dominus pastor meus, nihil mihi deerit, in loco pas-
 cuae ibi me collocauit. E. Deduxit me super fenestras
 insuetas. E. Ipse meus pastor est diuinus, vid.
 quem si locutus fuero & ibidem sum, vbi me
 posuerit, pascua inuenio vberissima. Omnia mihi
 in bonum cooperantur, quo per vias infirmitatis in-
 grediar, & tandem ad cæli gaudia pertentiam:
 de quibus die Venetis præterito. Similiter &
 verbis illis. Sequuntur me: aliud indicare voluit
 prædestinatorum suorum iudicium: oues meæ
 me sequuntur, & ego ante illas vado, viam illis
 præmonstrans. Ecce prædestinatorum. Diximus
 aliàs hæc esse præscitorum iudicium, quod il-
 lum circumcingant, sicut Indæ, & sese illi oppo-
 nant, volendo ipsi præcedere, Deus autem illos
 pone subsequatur: hoc exposuimus, quando Chri-
 sti verba perpendimus, quibus Indæ generationem
 vocat præuam & adulteram: Generatio
 præua. Nam eorum agenda modus hic est, quo
 volunt vt ordo debitus inuertatur: cum enim
 plus æquo sit, vt Dei voluntat præcedat, eamque
 humana subsequatur, conatur illi, vt sua præ-
 cedat, Dei verò subsequatur. O generatio mala
 & peruersa (sic loquitur Christus) & à diabolo
 rapienda. Oves meæ non eo modo procedunt,
 vt præcedant sed sequuntur me. Ego præcedo, &
 quod ego volo ipse volunt, eorumque gressus
 eo tendunt, quo illis ego designaui.

D. AMBR.
 Scrm. 80.
 post med.
 Tom. 5.

Iudicium
 reprobo-
 rum &
 ouium
 Christi.

